

9

42. LETNIK
1995-1996

GALEB

MLADINSKA REVIJA
42. LETNIK 1995-96
MAJ 1996
ŠTEVILKA 9

Naslovna stran:
Aleksij Ferlez, 5. r. (1994-95)
OŠ Romjan - RONKE

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.
Čedad
Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600
Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151
Naročnina (10 številk): 33.000 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 280 tolarjev, naročnina 2.800 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.

Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Bina Štampe Žmavc:	
Kako spoznaš pava	1
Tone Pavček: Lasje	2
Franjo Frančič:	
Pravljica o Mačji materi	4
Tamara Laganin: Gugalnica	6
Berta Golob: Pogled iz vremenske hišice: Majske prepirčki	8
Neža Maurer: Uspavanka	11
Andrej Furlan, Živa Pahor:	
Na galebovih krilih:	
Srečanje z rezjansko tuco	12
Marko Kravos: Seštevki	14
Marko Kravos: Zlati rog	15
Klarisa M. Jovanović:	
Bajeslovna bitja: O pasjeglavicah, volkodlakih in škopniku	18
Peter Rustja: Jurčkov park:	
Pot iz šole	20
Adrijan Rustja: Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger	22
Klarisa M. Jovanović: Mali kuhanji pomagajo v kuhinji: Češnjev kolač	23
Maruša Tavčar: Križanka...	24
Šolarji pišejo	25
Peter Furlan:	
Ronč in Brenč, svetovna prvaka:	
Jadranje (3. str. platnice)	
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 4-5, 14), Marjanca Jemec Božič (str. 3), Mojca Cerjak (str. 1), Veno Dolenc (str. 18-19, 23), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjan Manček (str. 9), Jasna Merkù (str. 6-7), Živa Pahor (str. 13), Klavdij Palčič (str. 14), Paolo Pascutto (str. 21), Magda Tavčar (str. 10-11, 22, 24, zadnja str. platnice).

Narisala MOJCA CERJAK
BINA ŠTAMPE ŽMAVC

Kako spoznaš pava

V brokatu perja
elegantna postava,
nad pavjo držo
s peresi okronana glava.

Prava predstava,
ko paradira
z vso lepotijo,
pahljaca barv in blisca,
ko pavjepašno vozi kocijo!

Ze res, da je domisljav –
a to je pač pavja narava!
Saj se vsak petelin bahav
drži bolj pavovsko od pava!

Lasje

Če bi hodila skup,
je rekla, vsa ljubka in mirna.
Ja, saj bi bil čist obup,
zarukanost neizmerna,

če ji ne bi ustregel
in ji pritisnil špon.
Saj tudi: že davno segel
je k meni prijetni vonj

njenih las. Dolgi, blesteči
padajo na porjavelost ram
in meni dišijo po sreči,
najlepši, kar jih poznam.

Odkar hodiva skup,
se od las najtežje poslavljam,
pa ji kak koder, najbolj ljub,
dolgo in še bolj dolgo popravljam

z lic, ustnic nazaj za vrat,
da ga použije njena obleka.
Takrat je mrak srebrn in zlat
in jaz čisto malo odštekan.

Pravljica o Mačji materi

Nihce je ni klical drugace kot Macja mati, pravo ime te dobre, stare žene, ni poznal nihce.

Dvakrat na leto, ob casu macjih rojstev, je hodila iz vasi ter naokoli prosila pri vratih: "Dragi moji, nikar ne ubijajte malih mackic, ne utopite jih, ne pokončajte jih!" Tako je moledovala, dokler ji niso izrocili macjih mladicev, ki bi sicer končali kdove kje.

Njen dom je bil pravi macji dvorec. Vse polno je bilo mackic, mackurin, mackonov in mack, vseh barv in velikosti in vse je hrnila, ljubkovala in negovala Macja mati.

In, ko so jo pokopali v cipresovem gaju, je tedne, mesece in leta na njen grob hodil zalostno prepevat in zavijat ves vaški macji rod. In se sedaj, po letih, ko ob noceh vidim zelene oci in slisim zateglo macjo tožbo, sem prepričan, da pojeno v spomin Macje mater.

Gugalnica

Ko dežek poneha
in spet greje sonce,
pajek gugalnice
pne na vse konce.

Niti svilene
je spletel v mrežo
in se prav blizu
postavil na prežo.

Čaka, da muha
se pride igrat,
ko se bo gugala,
jo bo za vrat!

Glej, eno mrežo
je nizko razpel,
tja mali se palček
je gugat prišel.

Zib zib zib, zib zib zib,
je šlo sem ter tja,
zib zib zib, zib zib zib,
resk, mreža je šla.

In skoznjo naš palček
nerodno je pal,
še sreča, da v mehki
je travi pristal.

In čudi se,
gleda, vse ga boli,
a pajek se mu
privoščljivo smeji.

Pogled iz vremenske hišice

Majski prepirci

PRIŠEL JE MAJ. VREMENKO SE JE DRŽAL NA SMEH. VREMENKA PA NE. ON JE TRDIL, DA JE MAJ NAJLEPŠI MESEC V LETU ZARADI NJEGA IN ZARADI ČUDOVITE POMLAIDI. VREMENKA JE TRDILA, DA IMA TA MESEC VEČ BESEDE ONA IN DA ŠE TRAVA NE BI RASLA, ČE NJE NE BI BILO.

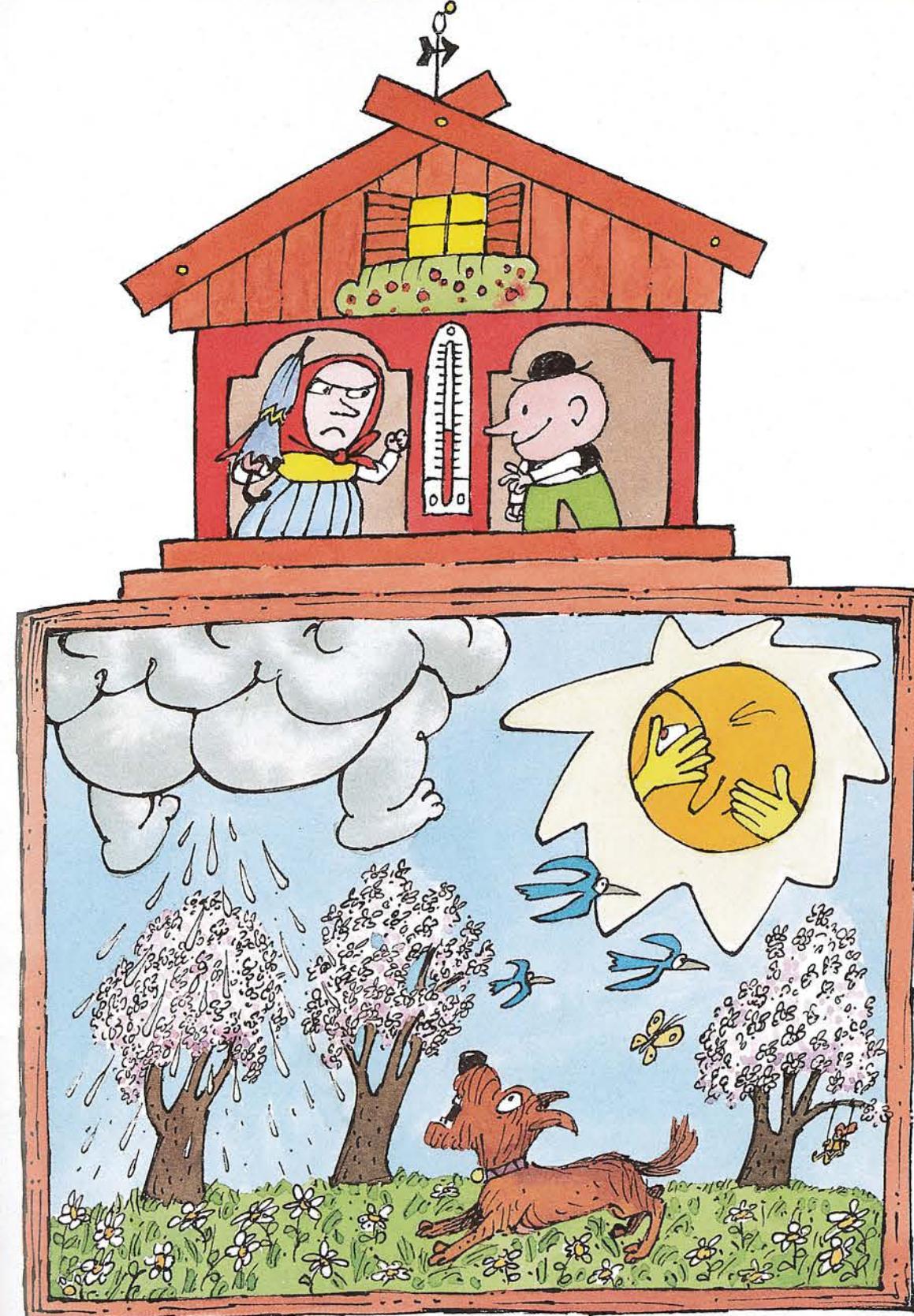
“ŠE SLABŠE PA BI BILO, ČE NE BI JAZ POSKRBEL ZA SONCE,” JE KLJUBOVAL VREMENKO.

“POJDI SE SOLIT!” SE JE RAZJEZILA GOSPA. “ALI ŠE TEGA NE PRIZNAŠ, DA SO MAJA TA MRZLI SVETNIKI, KOT SE JIM REČE, IN DA SEM ZA TO ZASLUŽNA JAZ?”

“AJA, POLULANA ZOFKA,” JO JE PODRAŽIL VREMENKO. “Z LEPIM SE HVALIŠ. JE PA ŽE LEPŠE, DA PESNIKI OPISUJEJO SONČNI MAJ IN ČEŠNJEVO CVETJE IN LJUBEZEN. BREZ MENE TEGA NE BI MOGLI POČETI.”

“ZAKAJ HOČEŠ ZMERAJ RAVNO TI IMETI ZADNJO BESEDO?” SE JE RAZTOGOTILA VREMENKA IN PRI PRIČI SE JE IZ OBLAKA ULILA PLOHA.

CEL MESEC STA SI VREMENKO IN VREMENKA SEGALA V BESEDO IN CEL MESEC JE BILO VREME MALO MUHASTO. AMPAK KLJUB TEMU JE BIL TO CVETOČI MAJ IN VSEM LJUDEM JE BILO LEPO PRI SRCU.

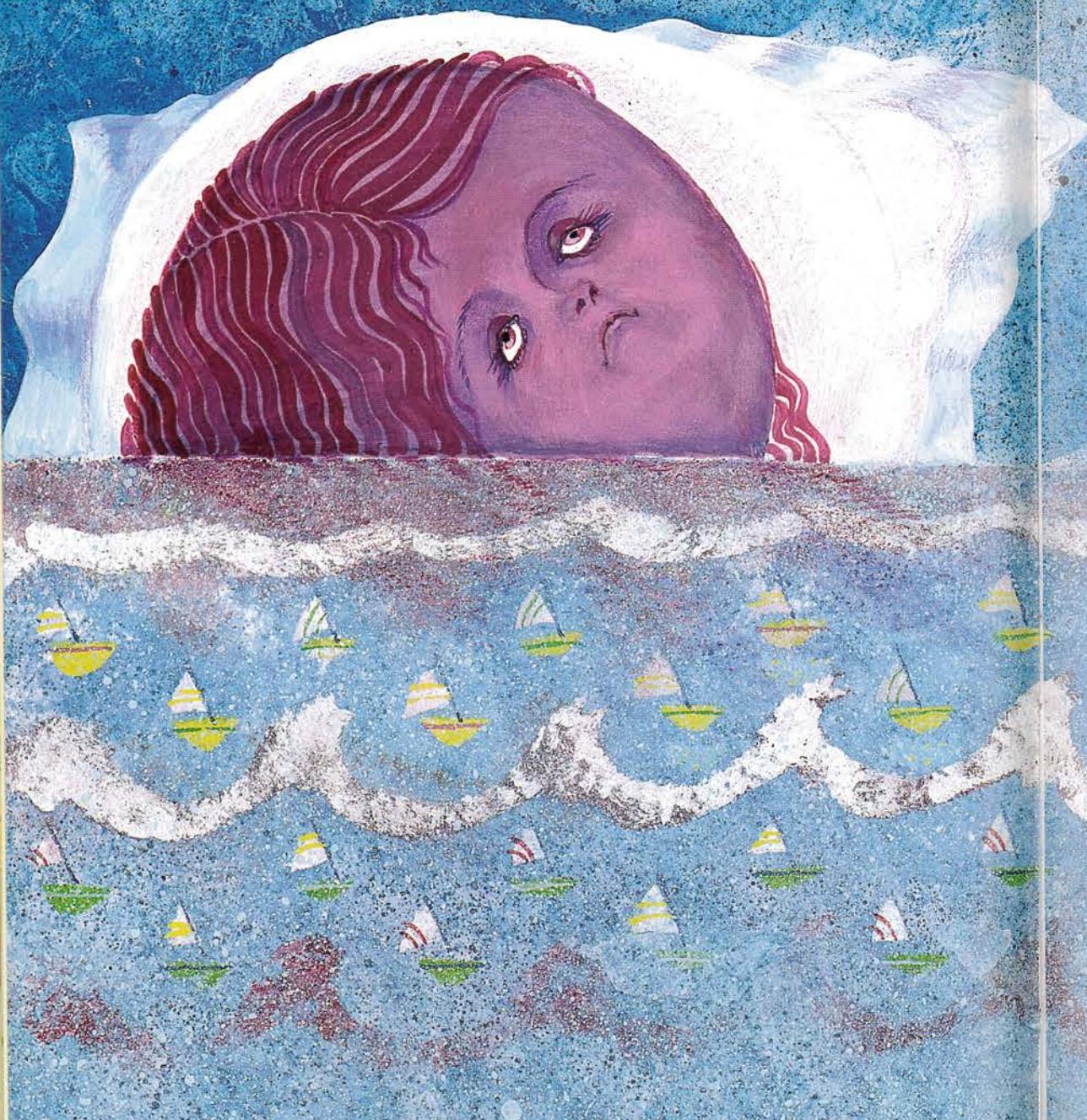

Uspavanka

Rdeča luna joče v morje –
rada bi bila srebrna.
Noc je črna, noc je črna...

Morje rahlo posumeva,
tople solze odpoljublja –
in obljudlja, vse obljudlja...

Luna nagne k morju glavo,
rdečo glavo – in zasnja...
Noc smehlja se, polna spanja.

Na galebovih krilih

Srečanje z rezjansko tuco

Velikonocni prazniki so mimo in pomlad se je že razbohotila v svojih tisočerih barvah cvetlic. Na vrhu Matajurja, kjer nas že čaka naš galeb, se sneg hitro tali. Tudi severneje je narava prijaznejša in že bezen pogled nanjo zvabi našega prijatelja na nov izlet.

Vzlet je sicer nekoliko okoren, saj so peruti dolgo mirovale in zelodček ni se prebavil velikonočnih dobrot. "Hop, hop, hop, in že letim nad neznano pokrajino. Joj, kako strma pobočja! Verjetno so to Terske doline, o katerih sem slišal, da so bile nekoč težko dostopne. Njeni prebivalci so morali veliko prehoditi, predno so dospeli v Centro in tu prodali sir in skuto."

Zelena reka Ter je tako ocarala galeba, da bi se skoro zaletel v skalnato pobočje gora, ki locujejo Terske doline in Rezijo. S spremnim zamahom kril se za las izogne golemu grebenu in izcrpan zajadra do sončne jase ob reki Bili. Oddahne se in obrne pogled premaganim stenam. "Kako zanimiv obris imajo te gore! Kot bi na njih ležala deklica."

"Prav imas," se oglesi mala mačka, "zato jo tudi imenujejo speča deklica. Vsekakor dober dan, jaz sem tuca iz Solbice."

"Tuca? Kaj pa to pomeni?"

"V tej dolini imenujejo tako tiste živalice, ki lovijo misi in rade predejo ob ognjišču. To smo me."

"Vase narecje pa je res posebno." "Tudi jez te veckrat ne razumem takoj, a potrudila se bova. Ves, v tej dolini smo vec stoletij ostali precej osamljeni in sami smo si izoblikovali narecje. Tuje besede so prinjasali v dolino nasi izseljenci, ki so s trebuhom za kruhom odhajali po svetu. Bili so brusaci, krošnjarji, piskrovezi in zidarji.

Rezjanke pa so v dolini same opravljale najtežja dela: sekale so po gozdovih, kosele in pospravljale seno, sirile in gnale živino na planine."

"Tuca, kaj so to planine?"

"V topnih mesecih so se prebivalci vseh vasi preselili na visokogorske pašnike, kjer so lahko krave in ovce smukale sočnejšo travo. Vsaka družina je tu imela svojo skromno hišico in ob njej prostore za sirenje."

"Zakaj pa uporabljaš pretekli čas pri svojem pripovedovanju? Ali to pomeni, da planin ni več?"

"Ne, stavbe se stojijo, a naši ljudje vanje zahajajo le na pocitek in le redkokateri ima kako kravo ali kozo. Našo naravno dediscino pa nam je uspelo zascititi, saj smo pred leti ustanovili Naravni park."

"Ali bi me pospremila do kake posebno zanimive tocke?"

"Sledi mi in peljala te bom do zdravilnih izvirov."

NAGRADNA VPRASANJA

1. V katere gore se je naš galeb skoro zaletel?
2. Nastej vsaj stiri vasi v Reziji?
3. Kateri vrh zapira dolino Rezije na severovzhodu?

Seštevki

V resničnem življenju le ni vse tako enostavno, kot se učimo v šoli. Ob vsem znanju je treba vedno uporabljati še zdravo pamet.

“To je kot ena in ena. Ne more biti drugega kot dva,” pravi sesto prepričana Didka Janu.

“Pa poizkus sešte dva trikotnika! Dobiš dva trikotnika? Zneseta za en šesterokotnik? Ven dobiš pravokotnik ali po domače štiri-ogelnik!

Poizkus sešte volka in kozo! Ogenj in vodo! Iz tega ne bo nikoli dva!

In če mi daš eno banano, eno jabolko, eno hruško in en grozd ti napravim iz tega – eno sadno solato!”

“Malo me skušaš imeti za norca,” mu je končno lahko segla v besedo Didka. “Pa ni vse samo po tvoje. Moja matematika tudi ni kar tako: tista sadna solata je za en, dva, tri, štiri osebe. – Ha, zdaj pa imas! Hotel sem te povabiti na svoj rojstni dan, pa kakorkoli seštevam, za zoprnega važiča, kakršen si ti, mi vedno zmanjka prostora in sladkarij!”

Tudi srce ima pri matematiki svojo besedo.

**ZA BRAALNO
ZNAČKO**

ZLATI ROG

9

Kraljica Hela je po sladki noči v pojočem gradu hote spravila svojega kozoroga v slepo ljubosumje. Ta je zapiskal od besa in planil na noge, ki pa so mu od rujnega vina kar opletale:

“Ti bom že dal človeško družbo! Na pladnju, za zajtrk: Karmanova jetra in srce!” je kričal na vsa pljuča in se pognal k vratom.

“Kakor predvideno,” se je namuznila kraljica Hela, ki je prag svojih vrat podložila z zajetno škrlo. Zdaj niso bila več po meri njenega rogonosega kralja in tako je Zlatorog z vso ihto treščil v podboj.

Grad je bil trden kot kamen in kost, in prav nič čudnega ni bilo, da se je odkrhnili konček zlatega naglavlja.

Od strašnega treska je Zlatorog omahnil v nezavest, pred gradom pa je mladega Karmana kar vrglo iz spanja... In kako ga je šele odneslo v zrak, ko mu je prihitela naproti kraljica Hela in mu stisnila zlati rožiček v roko.

“Hvala za pojoči grad in vse ostalo...” mu je rekla. “Zdaj pa hitro na pot, kamor te vleče srce... dokler si gorski kralj ne opomore od vina in udarca.”

V slovo ga je še poljubila na čelo.

Mladi Karman je odvihral kot sveže jutro. Še za pozdrav, kot se spodobi, mu je zmanjkalo glasu in časa. Kar odneslo ga je čez Rdeči rob... navzdol prek skal in snežnih plazov...

Ob zlem breznu, ki je grčalo v svojih črnih globinah, je zajel sapo, pljunil v zevajoče žrelo in en, dva, tri – hop! – Kaj bi to, če ti rasejo krila z ramen in stiskaš zlati rog v pesti.

Pa ne hvali dneva pred večerom. Ko sta mu mimo ušes že šviga ruševje in gošča ob vznožju Sinjih gora, je zaslišal za sabo grmenje in v hrbet ga je zamrazilo od viharnega piša. Zlatorog se je prebudil in se odpravil za njim z vso svojo vojsko. To pa ni bila nobena šala.

Prispel je do brega Studen jezera in čeprav so se za njegovim hrbtom že prožili plazovi Zlatorogovih slednikov, je postal in se spomnil, s čigavo pomočjo je dosegel svoj cilj. Če bo kdaj združen s svojo Danico, če jo bo kdaj uspel rešiti smrtne moči kralja Solimandra, je vse to zraslo iz žrtve sivega žerjava. In tu spodaj, pod ledeno gladino jezera še čaka uklenjeno njegovo telo...

Vzel je žerjavovo pero izpod pazduhe in ga položil h križpotnemu kamnu in zakleti podobi pod njim.

"Da bi se njegovo srce spet kdaj vraslo v topli život..." tako je pomislil in storil. Nehote pa se je z zlatim rogom dotaknil peresa in podobe žerjava, ki je gledala izpod gladine Studen jezera.

Zgodilo se je. Led se je stopil. Na površino je priplavalo belo telo, z dlanmi je zajelo peresce in si ga položilo v naročje.

Jezerska voda se je tedaj usločila, puhtela je v zrak in postala nebeški obok, s katerega je začelo rositi. Dež je padal in padal: kot solze, ki so polzele po Karmanovih licih, ko je postava pred njim postajala vse bolj podobna dekletu v njegovem srcu.

Potem je čudežna prikazen zadihala in spregovorila.

"Jaz sem, Danica. Ves čas sem bila ob tebi, moje telo pa je bilo ukovano v bolečino in zato mi ni bilo dano, da bi se ti razkrila."

Zdaj je Karman okamenel od sreče in šele poljub njegove princeske Dane ga je spet priklical v življenje. Potem sta se objela kot nebo in zemlja.

Tedaj pa...

Bajeslovna bitja

O pasjeglavcih, volkodlakih in škopniku

Morda utegne kdo pomisliti, da so samo ženski demoni zli, moški pa v najboljšem ali najslabšem primeru zgolj hudo mušni in nerodni. Pa temu ni tako. Res je sicer, da se čarowniki po hudobiji sploh ne morejo primerjati s čarovnicami. Res pa je prav tako, da tudi med moškimi bajeslovnimi bitji najdemo takšna, ki nam naženejo strah v kosti.

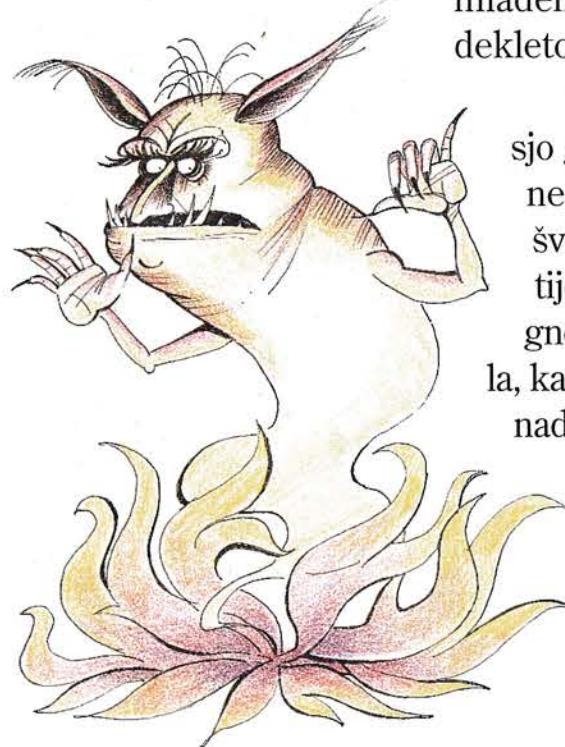
Začnimo s pasjeglavci. Ime samo pove, da imajo pasjo glavo. Do pasu so poraščeni kot živali, od pasu navzdol pa so ljudje. Zdaj hodijo po dveh, zdaj tečejo po štirih. Živijo nekje na koncu sveta. Ko jim postane dolgčas, se podajo med ljudi in sejejo zlo: ropajo, požigajo, kradejo, napadajo šibke.

Volkodlak je ves porasel z volčjo dlako. Ima dolga, zašiljena ušesa,

ostre kremlje in črn rep, v katerem se skriva vsa njegova moč. Podnevi je človek, ponoči pa se klati po gozdovih v volčji podobi in zavija kot volk. Nekateri volkodlaki živijo v samoti in se nasploh ogibajo ljudi, drugi pa prav radi zahajajo v bližino človeških bivališč in ti so zares nevarni. Napadajo objestne mladeniče in nagajajo ošabnim dekletom.

Tudi škopnik ima baje pasjo glavo. V gluhih nočeh planje iz trde teme: iz gobca mu švigajo iskre, oči se mu svetijo kot žerjavica. Včasih švigne čez nebo kot goreča metla, kača ali ptič, sicer pa si lahko nadene najrazličnejše podobe.

Vselej, ko se prikaže, nebo zažari, kakor bi ga obsijal velik kres. Škopnik napada in ugrablja zlasti otroke... Vas je že kaj strah?

PETER RUSTJA
Narisan PAOLO PASCUTTO

Pot iz šole

Zgodba o atomski gobi je pretresla marsikatero gobico, saj so sprva mislile, da je na sliki kaka znamenita goba. Napoleon Šampinjon jim je povedal, da je atomska goba največje zlo vseh živih bitij. Tudi to, da Napoleon Šampinjon ni hotel z njimi nazaj v gozd, jih je še dodatno presenetilo. Vendar to ni bilo vse.

Napoleon Šampinjon je bil res edina prava živa goba na šoli, sicer pa so otroci imeli za gobo tudi posebno vrsto krpe, s katero so brisali pogrešene stavke, račune ali risbe s table. Napoleon je povedal mladim gobicam, da je slišal, da gre za daljno sorodnico gob, ki baje prihaja iz morja.

No, morda je nekoč res bila goba, sicer pa človek predela vsako stvar v vsemogoče predmete.

“Ali vidite v tej sobi drevesa?” je vprašal Napoleon male gobice.

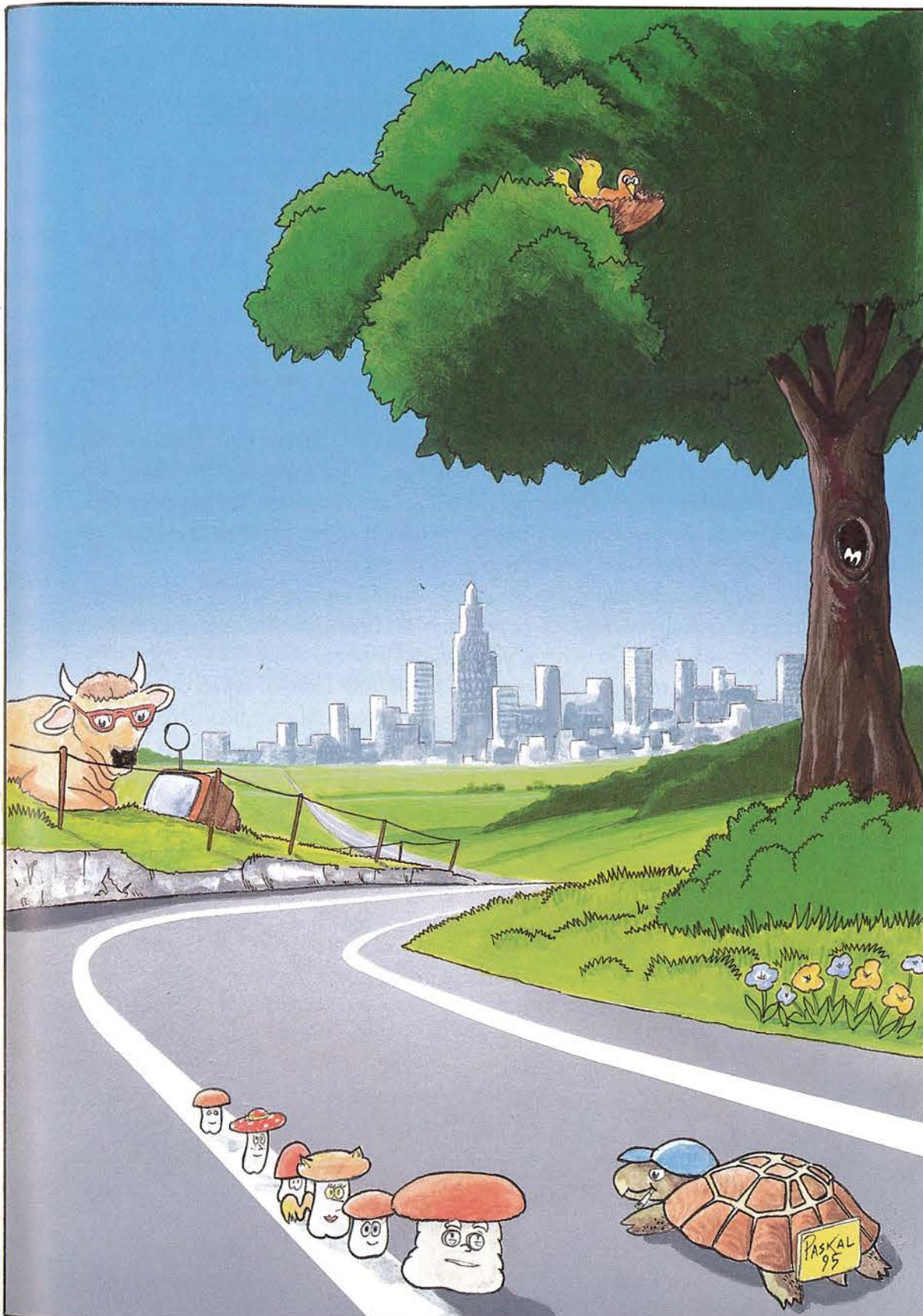
Vsi so seveda zaman iskali drevesa.

Napoleon se je nasmehnil in dejal: “No, res bi težko opazili v razredu prava drevesa, vendar verjemite mi, da je večina predmetov v tem razredu narejenih iz gozdnih dreves. Oder, na katerem stojim je bil svoj čas del velikega drevesa v gozdu. Isto velja za mize, omare, stolice. Sicer pa to ni edina “tuja” goba v razredu. Na drugi steni je narisana goba, s pomočjo katere otroci spoznavajo črko G. To je samo ena izmed črk, s katerimi otroci pišejo. Učiteljica pa je v razred prinesla tudi leseno gobo, s katero baje krapojo nogavice.”

Gobice so se zamislile. Bile so “v gozdu”, prijenem po človeškem okusu. Tudi kramljanje z Napoleonom Šampinjonom je bilo zelo prijetno. Koliko novih gob jim je opisal! Zato je bilo vsem težko sprejeti odločitev Velikega Gobana: “Treba je nazaj, v gozd, v Jurčkov park!”

Vsako slovo je grenko, še težje pa je zapustiti nove prijatelje.

Toda kmalu se bodo v šolo vrnili otroci in učiteljice, tudi zato je bilo treba pravočasno oditi. Pot do kleti je bila zdaj hitrejsa, saj so lahko preskakovali po dve stopnici naenkrat... Okno je bilo še vedno samo priprto in Napoleon Šampinjon jim je še zadnjič pomahal na pot. Gobice so krenile po asfaltni stezi v zavetje gozda.

Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger

Deklice so se zelo rade lovile. ŽEŽA KUČETI je bilo posebno lovjenje, saj se je tista, ki bi bila lahko ulovljena izmagnila tako, da je počepnila. Podobno je bilo, ko so igrale FORTIK TAKO, le da so se v tem primeru dotaknile pete in izgovorile posebno formulo.

Igro KUATRO KANTONI je igralo pet deklet. Na vsak vogal začrtanega kvadrata se je postavila po ena. Peta je stala na sredi. Medtem, ko so si dekleta na vogalih zamenjavale pozicije, skuša peta katero prehiteti. Če ji uspe, mora izločena stopiti na sredo in znova paziti na trenutek, ko bo katero presenetila in se vrinila na njeno mesto.

Najljubša dekliška igra je bila LA KAZETA. Za HIŠICO so dekleta znosila skupaj vse mogoče ropotije. Nekatere so imele celo miniaturne lončke, skodelice, krožnike, vilice, žlice in nože.

Šle so se male gospodinje in to jim je tudi uspelo, saj so posnemale svoje mamice. No, nekatere so igro obogatile tudi s kopico otrok – malih lutk, narejenih iz ostankov blaga in nagačenih s slamo. Tu pa tam se je tej igri pridružil tudi kak fant. No, njemu je vsekakor pripadala vloga očeta.

mali kuharji pomagajo v kuhinji

Češnjev kolač

1

200 g surovega masla, 200 g sladkorja v prahu in 3 rumenake penasto vmešamo. (Z mešalnikom delo opravimo mimogrede).

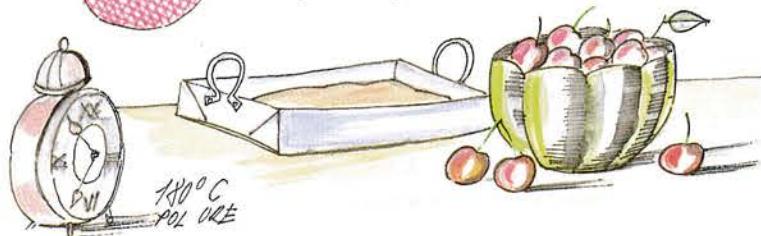
2

Dodamo sneg iz 3 beljakov, nastrgano limonino lupinico in 200 g moke, ki smo jo presejali skupaj z žličko pecilnega praška.

3

Testo stresemo v namaščen pekač in enakomerno obložimo s 3/4 kg opranih, očiščenih češenj. Pečemo dobre pol ure pri 180° C.

Križanka

Naslov križanke je

Pravljico je napisal

šolarji pišejo

POGLED IZ VREMENSKE HIŠICE (Nadaljevanje zgodbic)

Ko se je Vremenko vrnil domov, je našel tak direndaj, da se je prav ustrašil. Našel je Vremenko vso objokano.

Vprašal jo je: "Zakaj jočeš? Kaj se je zgodilo?"

Odgovorila mu je: "Končno si prišel! Počutila sem se preveč sama! Dnevi so bili dolgi, niti dež mi ni več ugajal! Ni-sem ga mogla več prenašati!"

"Vidiš, da sem imel prav, ko sem ti pravil, da ti bo dolgčas!" je rekel Vremenko.

"Res je," je potrdila Vremenka, "ampak važno je, da si se vrnil."

Potem pa je Vremenko poklical sonce
in yse se je uredilo.

Martin Rebecchi, 5. r.
OŠ "A. Gradnik" – REPENTABOR

Vremenka je ostala čisto sama v vremenski hišici. Stala je pri oknu in jokala ter čakala Vremenka, kdaj se bo vrnil.

V tropih je bilo zelo toplo in lepo vreme. Vremenko se je znašel čisto sam. Bilo mu je dolgčas. V mislih je imel vedno Vremenko.

Nekega dne se je Vremenko odpravil proti domu. Pot je bila zelo dolga. Hodil je dneve in noči. Končno je pricapljal do vremenske hišice. Z obraza so mu lille solze od veselja. Tako sta se zagledala z Vremenko. Objela sta se ter sklenila, da se ne bosta nikoli več ločila in da bosta živelaa skupaj v vremenski hišici.

Gabriele Deste, 4. r.
OŠ "A. Gradnik" – REPENTABOR

ŽALOST!

Žalosten sem, ko pregledujem svoje stare slike. Užalostim se tudi, ko me

starši kregajo, posebno, če nepravično. Veliko žalosti mi dajejo reveži, berači, handikapirani otroci in vsi ljudje, ki doživljajo krutost vojne. Obratno od žalosti je veselje; tega prav gotovo potrebujemo več!

Jan Sossi, 3. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

OTROŠKI NASMEH

Ko vidim otroški nasmeh,
sem tudi jaz vesel,
ker mislim, da so takrat
tudi drugi veseli.
Otroški nasmeh,
ki se blesti v bistrih očeh,
daje vsem polno radosti
in napolni srca
vsem ljudem na svetu.

Kristjan Stopar, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Otroški nasmeh je veselje,
radi ga vidimo
pri vsakem otroku.
A pri nekaterih
ga ni mogoče videti.
Samo nesrečo in žalost!
Poskušajmo to poboljšati!

Branka Jovanović, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

GALEB

Galeb je revija,
ki se vsako leto razvija.
On je Galeb
za otroke ujet
ter prirsčno sprejet.

Jrška Danev, 5. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Galebove peruti letijo daleč,
A v naših srcih
Leži še vedno
Enaki,
Brezmejni... Galeb.
Fanika Starec, 5. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Galeb je ptič
Ali revija
Leti, leti pri morju
Eh, gledamo ga vsi
Beremo in rišemo mi.
Daša Pangerc, 5. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Galeb visoko nad morjem leti,
a tudi v šoli ga beremo vsi!
Na zadnjih straneh so spisi,
najlepši so opisi,
ki jih otroci radi pišejo,
tako, da mamico in atija opišejo.
Najvažnejše pa so zgodbe,
za učence prave sodbe,
učiteljice jih izberejo,
in najlepše vsi berejo.

Karin Malalan, 5. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

SREDI DNEVA SEM SREČAL MOŠKEGA V PIŽAMI...

Nekoga dne, ko sem se sprehajal po vasi, sem zagledal moškega v pižami, ki je hodil po ulici. Zelo čudno se mi je zdelo in začel sem premisljevati, kaj se mu je zgodilo. Ali se je pozabil preobleči, ali mu je odpovedala pamet, ali je mesečnik? Hodil je po pločniku in pred vsako trgovino si je ogledoval izložbo. Tudi drugi pešci so ga čudno gledali in šepotali za njim. Naenkrat sem se odločil in ga vprašal zakaj se ni preoblekel. Nasmejan se je in mi rekel: "Nič čudnega deček, saj smo v pustnem času!"

Ivan Zupan, 5. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

SNEŽNA KAPICA

Dogajalo se je nekoga dne v samotni hišici, sredi zapuščenega gozda. Kar naenkrat se na pustem nebu pojavijo bele znežinke. Poletavajo sem ter tja, kot da bi plesale nežni valček.

V tej hišici je sredi belega pobočja živila mlada ženica s svojo deklico Snežno- (rdečo) kapico. Tej deklici se je pripečilo, da jo je hudobni volk prepričal, da ni treba hoditi k bolni babici, temveč da bo šel kar on. Volk je bil tako lačen, da je pohrustal njeno babico. Bil je tako zvit, da se je preoblekel v stare obleke babice, ki jo je pravkar pojedel. Kasneje je lovec rešil babico in Snežno kapico.

Preidemo k našemu belemu pobočju! Snežna kapica je šla v beli gozd nabirat gobe. Naslednjega dne se je ob treh sprožil snežni plaz in zgodbe je bilo konec.

Alja Sturman in
Federica D'Ercole, 5. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

MIŠEK IN MIŠKA

Mišek in miška sta bila brat in sestra. Živila sta v veliki hiši. Ta hiša je bila narejena iz kamna. Imela sta tudi tenisko igrišče, kjer sta igrала vsak dan. Nekoga dne sta igrala tenis. Mišek je močno udaril žogo in lopar mu je zletel. Odbil se je od stene in padel na tla. Bil je zlomljen. Mišek ga je začudeno gledal in premisljeval: "Kaj bom zdaj naredil? Nimam drugega loparja, niti denarja, da kupim novega." Odloči se, da gre v mesto, tam dela in dobi dobro plačo. Ves srečen si kupi lopar.

Eda Prpić, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Nekoč sta živila mož in žena, stanovala sta skupaj. Mož mišek je hodil na deło in žena miška je likala in pospravljala doma. Čez nekaj dni je začel rasti trebuh miški. Čez en teden sta šla v bolnišnico

in rodil se je majhen mišek. V enem letu je že zrastel. Ta družina je živila zelo lepo. Nekoga dne se je mišek izgubil. Nato so ga iskali povsod, našli so ga skritega v veliki škatli, a pred škatlo je stražila črna mačka.

Mišek in Miška sta jo močno potegnili za rep in jo privezala k vratom. Ko je muca hotela planiti na miška, se ni mogla premakniti in je začela strašno mijavljati. V tisti veliki zmedi so miške pobegnile v svoje skrivališče in od takrat živijo bolj previdno.

Daša Hrovatin, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

CVETOČA BRESKEV

Cvetoča breskev
posuta z rožnatimi
cvetki oznanja
pomlad.

Okoli nje letajo
metulji in brenčijo
čebele.

Tako okrašena
je breskev najlepša.

Aleš Ferluga, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Lepo je, ko gledam skozi okno,
kako lepe barvane rožice cveto,
sredi zelenega travnika
se v soncu svetijo.

Cvetoča breskev pomlad mi prikazuje,
v nežnem vetru srce mi odpre.
Rada bi šla k njej,
da bi ji povedala,
kako lepa je in kako rada bi jo imela.

Tina Forčić, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

Ko pogledam skozi okno,
se razveselim.

Ko gledam zajčka na polju,
ki skaklja s svojo priateljico,
komaj pričakujem pomlad.

Pomlad je moje življenje,
pomlad je veselje vseh otrok.
Pomlad ima rože
in veliko veselja prinese.
Vsi otroci se je razveselijo,
vsi otroci jo pričakujejo –
posebno jaz.

Sara Carli, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

ZVERINICE SE OGLAŠAJO

Zverinice se oglašajo za mano. Strahovi, strahovi me hočejo pojesti. Zverinice so zelo majhne, a hočejo me pojesti!

Zverinice so za mano, mislim, da me bodo pojedle. Zbežal sem v hišo, a zverinice za mano.

Na pomoč, na pomoč! Kričim na vlas glas. Zverinice se igrajo z mojimi igračkami. Vzel sem brisačo in jih spodil proč!

Denis Polissa, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

EKSURZIJA K SV. JUSTU

S šolo smo obiskali grad Sv. Justa. Grad je narejen iz kamna. V veliki sobi so bile skrinje in prestol. Videli smo staro orožje in tudi en polomljen meč. Imeli so ognjišče in s tistim so se ogrevali. Imeli smo vodiča, ki nam je vse razložil in pokazal. Videli smo star oklep. Vodič nam je pokazal stare slike. Na teh slikah je grad bil drugačen. Videli smo topove in kamnite krogle. Videli smo dvižni most in uporabljali so ga, da sovražniki niso prišli v grad.

Koren Kaja, 1. r.
OŠ "Josip Ribičić" – SV. JAKOB

Grad je iz kamna. Grad ima dvižni most. V gradu so imeli orožje. Grad ima ognjišče. Z ognjem so se ogrevali. V veliki sobi so imeli prestol. Videli smo top. S topom so se streljali. Najbolj so mi bile všeč stare slike o gradu.

Tjaž Petkovšek, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

Grad Sv. Justa je iz kamna. Blizu grada je bila tudi cerkev. Prestol je bil lesen. Na prestolu je sedel kapitan. Bilo je dosti orožja. Videli smo staro orožje: meče, puške in sulice. V gradu so imeli ognjišče. Najbolj mi je bil všeč težek oklep. Oklep je nosil vojak, da ga niso ranili v boju.

Vesna Pahor, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

Grad je bil narejen iz kamna. Mi smo bili na dvižnem mostu. Cerkev je bila seveda iz kamna. V gradu smo videli razno orožje: puške, sulice in topove. Smo videli velike lesene skrinje. Na prestolu je sedel kapitan. Na ognjišče so dali drva za ogrevanje. V veliki sobi smo videli stare slike. Tam je bil grad kot je danes. Vojak je imel težek zeleni oklep. Meni je bil najbolj všeč dvižni most.

Tjaša Bajc, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

EKSURZIJA V NARAVOSLOVNI MUZEJ

V naravoslovnom muzeju sem videla malega leva in velikega. Videla sem tudi zebro in vse vrst rib. Ribe so bile v steklenih posodah, v katerih je bila posebna tekočina. Ogleдалa sem si človeški okostnjak in kamnine. Nekatere so se zelo lepo blešcale.

Tjaša Bajc, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

V naravoslovnom muzeju sem si ogledala dosti stvari. Tam nisem nikoli bila.

Najbolj mi je bil všeč morski pes. Videla sem okostje afriškega slona. Imel je dva velika okla. Najbolj so mi ostale v spomini na ribe, še posebno hobotnice.

Vesna Pahor, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

V muzeju sem videla morskega psa. Vse živali v muzeju so bile nekoč žive, sedaj pa so balzamirane. Videla sem dosti rib in delfina. Ogleдалa sem si ptice, kače, hobotnice, žabe in še veliko drugih živali. Najbolj mi je ugajal morski pes. Ta je bil zelo dolg in imel je ostre zobe. Učiteljice so nam povedale, da je nevaren in lahko napade človeka.

Kaja Koren, 1. r.

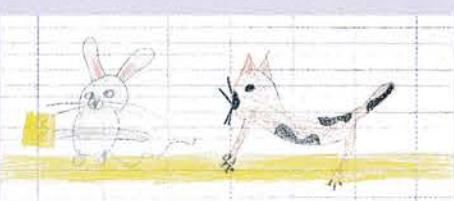
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

ČE BI BIL MIŠKA

Če bi bil miška, bi pojedel sirček. Če bi me lovila muca, bi zbežal v luknjo. Hisičco bi imel v omari, kjer so obleke. Tako pozimi me ne bo zeblo. Imel bi dolg rep in majhne zobke.

Tjaž Petkovšek, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

ČE BI BILA PTIČEK

Če bi bila ptiček, bi letela visoko nad zemljo. Poletela bi na streho in tam malo počivala. Na drevesu bi si postavila gnezdo iz slame. V njem bi imela male ptičke. Skrbela bi zanje in jim dajala zrnca in drobtinice, ki bi jih našla na travniku ali na vrtu. Pozimi bi vsi skupaj odleteli v tople kraje. Če bi bila slučajno na delu, bi na malčke pazil največji ptiček.

Ta bi ostale učil leteti, ker to bi on že znal.

Tjaša Bajc, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

Če bi bila ptiček bi letela. Na drevesu bi si zgradila gnezdo. Bi čivkala. In zelo lepo bi pela. Čiv, čiv, tako bi pela. Ko bi ptičke rodila, bi vsak dan hodila iskat hrano, da bi sebe hranila in svoje ptičke. Ptičke bi učila leteti. Ko bi največji sin imel 10 let, bi mu rekla, naj si gre kar sam iskat hrano. Ko bi prišlo poletje, bi vsi ptički že znali leteti. Šli bi vsak na svoj dom, bi se poročili in imeli svoje ptičke. Njihovi ptički bi čepeli ves dan pred televizijo.

Kaja Koren, 1. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

EBLA

V decembru smo šli z učiteljicami v Miramar. Tam smo si ogledali zgodovinsko razstavo "Ebla". Na razstavi sta nas sprejela vodiča, ki sta nam razložila zgodovino mesta.

Ebla je bilo starodavno mesto v Siriji. Sovražniki so ga napadali in sežgali. Ostanki so ostali pod zemljo več tisoč let, dokler jih niso arheologi odkrili. Ogleđali smo si tudi filmski posnetek o krajih, kjer so arheologi našli razstavljenе predmete. V obliki zgodbe smo šli na izlet v

Eblo in zvedeli, kako so arheologi odkrili mesto. Na razstavi smo si ogledali razno orodje in orožje iz tistih časov, pa tudi mnogo dragocenih predmetov: zlate in srebrne uhane ter ogrlice. Razstavljenе so bile tudi lončene posode, v katerih so prebivalci Eble hranili vodo in hrano.

Najbolj zanimive so bile glinaste tablice, poslikane s čudnimi znaki. To je posebna vrsta pisave, s katero so pisali sporocila. Ena izmed tablic je bila na pol sežgana. To je zgodovinski dokaz, da so mesto res sežgali.

Vodiča sta bila ves čas z nami in nas spremljala do konca obiska. Večkrat sta se z nami pošalila.

Ogled razstave je bil zelo zanimiv in smo se naučili marsikaj novega.

Učenci 5. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

SVETI JUST

V sredo 10. aprila smo učiteljice in mi osnovnošolci šli na obisk k Svetemu Justu.

Na griču Svetega Justa je velik in zanimiv grad, ki je postal muzej. Vsi turisti si ga radi pridejo ogledati!

Čakali smo na dvižnem mostu, nato pa na dvorišču, kjer je bilo zelo vroče. Nato je prišla vodička Sabina in z njo smo se vrnili na dvižni most. Tam nam je razlagala, kakšen je bil nekoč grič Svetega Justa. Imel je veliko obzidje in takrat ni bilo še gradu. Bila je samo cerkev. Pozneje so Benečani zgradili v enem letu del grada: okroglo trdnjavovo, dvižni most in kapetanovo hišo. Nato so prišli Avstrijci in so zgradili drugi del grada, ki so ga gradili 200 let. Zgradili so še dve trdnjavji, eno trikotne oblike, ki ji pravimo Cvetlična trdnjava in trdnjava "Lailio". Vseh trdnjav je troje. V kapetanovi hiši smo videli odprto ognjišče, kapelico z Jezusom na križu. Pod oltarjem je bil nekoč vodnjak. Ob vhodu je tudi kip svetega Janeza.

Nato smo šli v veliko sobo, kjer je bilo razstavljeni pohištvo. Pozneje smo si ogledali orožje: meče, helebarde, bodala in lokostrele. Videli smo tudi oklep. Na dvorišču, kjer smo malicali, so nekoč telovadili vojaki. Gledali so iz majhnih okenc – strelnih lin, kjer so streljali in opazovali, če pridejo sovražniki. V veži so bili topovi in kamnite topovske kroglice.

V teh letih so zrasle po grajskem zidu rastline ovijalke. Pred gradom smo videli ostanke stebrišča rimskega templja.

Ta izlet mi je bil zelo všeč, ker smo videli veliko zanimivih stvari.

Aleksija Leone, 5. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

MOJA ŠOLSKA TORBA

Moja šolska torba je znamke Invicta. Ima dve naramnici in ročaj. Spredaj ima dva žepa, v enega dam peresnice. V glavni prostor pa dam knjige, zvezke, Galebov dnevnik in revijo Galeb. Moja torba je črne barve, okraski, ročaj in naramnice so zelene, pa tudi plave in rdeče barve. Torbo mi je podaril oče lansko leto za moj rojstni dan, z denarjem, ki ga je dala babica.

Margherita Vascotto, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

NEDELJSKI IZLET

Pozimi sem bila v Forni di Sopra, v hribih. Tam je smučišče, kjer sta tudi vlečnica in sedežnica. Zelo sem se zabavala in sem se naučila uporabljati sedežnico. Moja mlajša sestrica Kaja pa tega še ne zna, ampak si upa sama z mano na težjo progo. Tudi moj očka smuča, še kar dobro. Vedno nama govori (Kaj in meni) naj pokrčiva kolena in naj ne smučava prehitro, ker bova padli.

Mama pa, ki ne smuča, nas gleda in medtem gre večkrat v trgovino.

V Forni di Sopra imamo majhno hiško in naši sosedje imajo pet kužkov. To so: Billy, Aua, Paco, Lola in najmlajši in

najbolj simpatičen je Charli, zelo lep in velik rumenkastorjav husky.

Preden smo včeraj odpotovali domov, nas je prišel pozdravit pred avto. Mama je odprla vrata, ga pobožala, potem pa smo šli. Zelo sem se zabavala.

Andreja Koren, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

TO JE MOJA PUNČKA URŠKA

Oblečena je z bogato okrašenimi oblekami. Urška je moja najljubša igrinja. Z njo se igram po končani nalogi. Dobila sem jo v dar za svoj peti rojstni dan. Imam jo zelo rada.

Martina De Stafani, 5. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

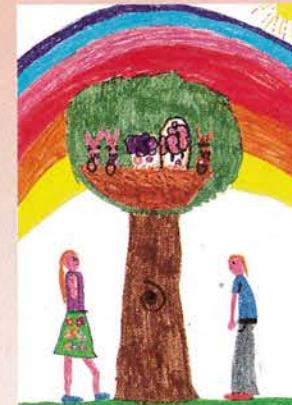

POMLAD

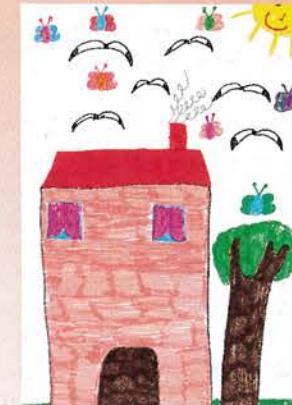
Pomlad, pomlad, letos si pozna,
pridi, pridi, čakamo te.
Lepe cvetke so že tu!
Grdo zimo mi odzdravimo,
naj toplota pride k nam.
Kratke rokave in hlačke hočemo,
da gremo v gozd se igrat.

Matteo Richiardi, 2. r.
OŠ ROMJAN

Nagrajene risbice z lanskega natečaja za Galebove naslovnice

Daniel Ghezzi, 4. r.
OŠ Romjan – RONKE

Katrin Sedmach, 3. r.
OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ

Peter Klobas, 3. r.
OŠ "Bazoviški junaki" – ROJAN

Andreja Koren, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

Artur Vittori 3. r.
OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ

Aris Pregarč, 4. r.
COŠ "Mara Samsa" – DOMJO

Saša Sossi, 5. r.
OŠ "France Bevk" – OPĆINE

Prihodnjic bomo objavili zmagovalne naslovnice za šolsko leto 1996-97

Rešitve iz te številke pošljite takoj.

REŠITVE IZ 7. STEVILKE

NA GALEBOVIH KRILIH: HUDIČEV MOST IN ZELENE DOLINE

- Pod čedajskim mostom teče reka Nadiža.
- Edina slovenska šola v Videmski pokrajini ima sedež v Špetru.
- Gora Matajur meri 1642 m.

POMLADNA KRIŽANKA

- popek, 2. trobentica, 3. zvonček, 4. steblo, 5. vijolica, 6. čebulica, 7. čebela, 8. mačice, 9. marjetica, 10. jetrnik, 11. žafran, 12. teloh, 13. vrtnica.

Knjižne nagrade prejmejo: Martin Richiardi, 4. r., Danijel Ferlez, 2. r. OŠ Romjan – RONKE; Ana Košuta, 3. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN; Lara Zanette, 3. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE; Ivan Jevnikar, 3. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Matja Cossutta, 4. r. COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Matteo Turco, 3. r., Tereza Perrot, 3. r. OŠ "Avgust Černigoj" – PROSEK; Susanna Covolo, 3. r., Karlo Stoikovič, 1. r. COŠ "Pinko Tomažič" – TREBCE; Andreja Brus, 4. r., Giacomo Vanello Premru, 4. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Matija Sirk, 5. r., Jan Crevatin, 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – SKEDENJ; Maja Sancin, 5. r. OS "France Bevk" – OPCINE; Valentina Bernardka Micali, 4. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB.

Paket knjig in kaset za šolsko knjižnico – ker so poslali največ duhovitih risbic s priborom iz pripovedke o Hudičevem mostu – poklanjam OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ, OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE in OŠ ROMJAN – RONKE

REŠITVE IZ 8. STEVILKE

NA GALEBOVIH KRILIH: VELIKA NOC NONE VANKE

- Za barvanje pirhov so nekoč uporabljali olupke čebule (rjavo-rdeča), liste koprive, špinaze, regrata, pelina (zeleni), cvetove kamilice, češminove korenine (rumena), češnjevo lubje (rdečkasta), hrastovo lubje, kavna usedlina – fondač (črna).
- Igra s pirhi: sekanje – ciljanje s kovancem (piz' ali sečt jajca; šicanje).
- Narečni izrazi za ragljo: rezgetalček, škrгадica, ropotalka, drgla, regetec, ropotec, krašča, drdrč, drdle...
- Nona Vanka je pozabilo omeniti velikonočno jed – živco (žovco, žuco).

KRIŽANKA – naslov: OBUTI MAČEK, napisal: CHARLES PERRAULT

- kmetje, 2. reka, 3. gospodična, 4. grad, 5. snop, 6. kočija, 7. plašč, 8. pšenica, 9. maček, 10. škorenj, 11. čaromiš, čarovnik, 12. miška.

Knjižne nagrade prejmejo: Janko Brecelj, 5. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Jana Bevcer, 3. r. Ljubljana; Tadej Klun, 4. r. OŠ "Prežihov Voranc" – DOLINA; Daniel Milano, 3. r. OS "Albert Sirk" – KRIŽ; Metka Sinigoj, 5. r. COS "Pinko Tomažič" – TREBCE; Christian Sustersich, 1. r. SS "Ivan Cankar" – SV. JAKOB; Verena Zeriul, 2. r. OS "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Martina Semec, 4. r. OS "Ivan Grbec" – SKEDENJ; Žaneta Svara, 5. r. OS "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Karin Malalan, OS "France Bevk" – OPCINE; Aleksija Leone, 5. r. OS "Josip Ribičič" – SV. JAKOB.

Pridite v Tržaško knjigarno! Razstavljenih je več kot 350 risbic za nove Galebove naslovnice. Podarili vam bomo nekaj za spominsek.

Ronč in Brenč, vetrovna pravka - Jadranje

Tudi to se spomladi obvezno zgodi:
splošna zaljubljenost!

Najhuje razsaja na šoli
v Češnjevem vrhu: vsi mladi
se tam predajajo
vročim čustvom.

Po dva in dva se držita za roko,
se gledata s svetlimi očmi in
do ušes zardevata od zadrege.

Pa saj ni to nič narobe, drage češnje! –
Prvi sadeži, prvi poljubi so vedno rdeči.

In tako bi morala biti
vedno vsaka
prava ljubezen.

ZADRUŽNA KRAŠKA BANKA
NABREŽINA